

Всі живемо надією

Споконвіку український народ хотів бути самостійним, незалежним. І ось минає третій рік, як він є таким. Ми гордимось цим завоюванням, з надією дивимось вперед.

А поки що... А поки що ніяк не можемо перерізати отой зашморг, що стис нам шию, готовий от-от задушити.

Я не політик, не економіст, а всього-навсього керівник невеликого трудового колективу. З цих позицій і хочу сьогодні поділитися своїми несвятовими думками.

Якщо раніше наше підприємство більш-менш стабільно працювало, виконувало плани по випуску продукції, то сьогодні не знаєш, за яку соломинку схопитися, щоб завод не зупинився, щоб не розігнати колектив. Було, що ми виготовляли за рік до 200 т. печива, 70—80 тисяч декалітрів безалкогольних напоїв, чимало іншої продукції. І це не задовільняло потреб району. Мусили розширювати виробництво.

Сьогодні ж, як кажуть, підприємство спускає дух. Безалкогольних напоїв майже не випускаємо. В багато разів скоротилось виробництво кондитерських виробів. Різко згортаємо выпуск повидла, пюре. Його багато залишилось нереалізованого з минулого року.

Причини прості, болочі для багатьох: немає збу-

ту продукції. Бо поки дійде вона до споживача, то стає дуже дорогою, і тому не користується попитом. Відкрили свій магазин, де все продається дешевше. Торгуємо й іншими видами товарів, які одержуємо шляхом бартеру з інших підприємств.

Дієчо допомогли нам триматися на плаву настійки «Горіхова», «Уморина», «Ренет перцевий», «Ніжинська», вино «Яблучне». Зараз і ця продукція знаходить менше споживачів, бо подешевшала горілка.

Не дуже виручило нас і те, що стали випускати безалкогольні напої в пляшках ємністю 0,33 л іноземних марок.

А дець ой як потрібна наша продукція! І в Росії, і в Білорусії, і в Польщі. Ми вивчали це питання. Та на заводі стоять кордони, високі митні збори за перевіз продукції. І знову ущемлюються наші інтереси, інтереси споживача.

Щоб виживати, мусимо повсякчас нащупувати рятувчі стежини виходу з кризи. Не так давно ми хотіли побудувати в себе цех по виготовленню дріжджів. Але ні звідки не одержавши допомоги, змушені були махнути на це рукою. Є нова задумка — випускати майонез. Тут також буде багато перешкод, але думаємо так втілити цю затію в життя.

Плануємо випустити здо-

бні булочки, мінеральну столову воду.

Треба віфікацією підприємства. Інакше на такому дорогому вугіллі, яким воно зараз є, можна швидко вилетіти в трубу.

На все потрібні мільйони і мільйони. А життєздатним буде той колектив, де виробляють продукцію, успішно її реалізують і рахують гроші.

В такій же критичній ситуації, в якій опинився наш завод, всі держава, рахувати немає що. Вірніше, рахуємо, але тільки не свої гроші, а чужі. Порівняйте: за шість місяців цього року ми перерахували державі і мільярд 31 млн. крб. акцизного збору, 500 млн. крб. ПДВ. Є ще й інші податки, фонди. А самі маємо лише 267 млн. крб. чистого прибутку. Хіба розженеш з такими грошима?

Отже, багато що у нас поки що закучено в баранячий ріг. Три роки ми говорили балакали. Хтось думав, як нажитися, всі інші — як вижити. То, мабуть, уже пора братися за роботу, а нечесних притягнути до відповідальності. Ми хочемо працювати, бути господарями, як у передових цивілізованих країнах. Та от тільки не можемо діждатися такої можливості. Надія на нове керівництво держави.

Павло ГУДА,
директор заводу продуктів,